

János Pap Országá

Dalriada

Büszke, harcos, kalandor nép
Volt a magyar nemzet,
Kétélű kard, mely ha moccant,
Jobbra-balra sebzett;
S jobbra-balra, merre fordult,
A fegyvernek éle,
Puszta lett a népes ország
És üvöltött rajta végig
Farkasok zenéje.

"Ázsiának sáska-féle
Kóborló pogánya,
Isten a te lelkedet bár
Mind pokolra hányja!
Ne legyen az üdvösségben
Soha semmi részed:
Lelked üdvösségeért nem;
De saját bőrünk javáért
Megtéritünk téged."

Legott a királyi székre
Német ember hágott,
Aki fogta, másnak adta
Titkon az országot.
S azzal, hogy másnak adta
S a magyart megrontá,
Iszonyú belháborúban
Magyar a magyarnak vérét
Esztenőkig ontá.

Attól kezdve többször is volt
János pap országá.
Sült galamb, borral folyó ér
És ingyen-kaláka;
Melyekért a jó magyar nép
Mindenét oda adta,
S tett olyat részeg fejével
Hogy, mikor kijózanodott,
Siratta.

Most is vannak, akik ilyen
Hizlalóba vágynak:
Lomhán a gyomornak élni
És élni az ágynak;
Kik előtt, a hashoz mérve,
A haza sem drága,
S midőn ez küzdésre készti,
Felsohajtnak: jöjj el, (jöjj el)
János pap országá.